

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ὡς παριστῶν ἄλλοτε μὲν τὴν σύζυγον, ἄλλοτε δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ Θεοτοκοπούλου, ἀλλ' οὐδέτερον τούτων εἶνε ἀκριβές, καθόσον ὅτε ἐζωγραφήθη ἡ εἰκὼν αὐτῆ ἐν Ἰταλίᾳ, ὁ Ἕλληνας καλλιτέχνης ἦτο νεώτατος καὶ ἄγαμος, μετεκρημίσθη δὲ ἐξ Ἰταλίας εἰς Ἰσπανίαν καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν ἐν τῷ Λούβρῳ Ἰσπανικὴν Πινακοθήκην τὴν ἀνήκουσαν τῷ Βασιλεῖ Λουδοβίκῳ Φιλίππῳ, καὶ κατὰ τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ γενομένην μετὰ τὸν θάνατόν του ἐκποίησην τῶν εἰκόνων του περιήλθεν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ νῦν κατόχου τῆς.

Ταῦτα εἰσι τὰ γνωστὰ ἡμῖν σπουδαιότερα γεγονότα τ' ἀφορῶντα εἰς τὸν Δομήνικον Θεο-

τοκόπουλον κατὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ διαμονὴν του, ἣτις ὑπῆρξε τὸ πρῶτον στάδιον τῆς καλλιτεχνικῆς του δράσεως ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς Ἐνετικῆς Σχολῆς, ἐν ἣ ἐμαθήτευσε καὶ ἡ ὁποία ἐπίδρασις ἐμφαίνεται εἰς τοὺς πίνακάς του τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὑπολειπομένους μὲν κατὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ χρωματισμοῦ, ἀλλὰ θαυμασίους διὰ τὴν τελειότητα τοῦ σχεδίου καὶ τὴν ἔκφρασιν τῶν εἰκονιζομένων προσώπων, καὶ διὰ τοῦτο ἀποδοθέντας ἐπὶ μακροὺς χρόνους εἰς τοὺς διασημοτέρους διδασκάλους τῆς Σχολῆς ἐκείνης.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ

* ΞΕΝΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ *

◀ LAMBERT LOMBART ▶

Ἡ δημοσία διαλέξει, διοργανωθείσιν ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Λιέγης, ὁ κ. Jorisson ὤμιλησε περὶ τοῦ Lambert Lombart καὶ περὶ τῆς καλλιτεχνικῆς του σχολῆς 1505—1565.

Ὁ μέγας καλλιτέχνης γεννηθεὶς ἐν Λιέγῃ τῷ 1505 καὶ ἐν τῇ γενεθλίῳ πόλει του ἐκμαθὼν τὴν ζωγραφικὴν, ἀνεχώρησε διὰ Middelourg πρὸς τελειοποίησίν του παρὰ τῷ Mabrise. Οὗτος τὸν ἐδέχθη μετ' εὐχαριστήσεως, εὐτυχῆς ὅτι ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του ἤρθη μὲν ἓνα ζωγράφον ἤδη δόκιμον.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς Λιέγην χάρις εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Prince enéque Erard de Lamarek, βασιλεύοντος τότε, ἐστάλη εἰς Ρώμην, ἐνθα τοσοῦτον προώδευσε, ὥστε ὁ Vasari τὸν ἀνεγνώριζεν ὡς τὸν μεγαλειότερον ζωγράφον τῆς ἐποχῆς του. Δυστυχῶς τοῦ Erard de Lamarek θανόντος, ἡ ὑποτροφία τῷ ἀφῆρθη, ὅπερ τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λιέγην, ὅπου εὐρίσκει ὀλίγην ἐνθάρρυνσιν. Οἱ Διάδοχοι τοῦ Erard ἥκιστα ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὰς τέχνας δὲν ἐσκέφθησαν νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὸ ὠραῖόν του τάλαντον.

Ἀποθνήσκει πτωχὸς κατ' Αὐγούστον τοῦ 1565.

Ὁ ζωγράφος, οὗτινος σώζονται ὀλίγοι αὐθεντικοὶ πίνακες ἐπιβεβαιωμένοι, ἐκ τῶν ὁποίων ὑπερέχει ἢ ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Λιέγης θαυμασία «Θυσία», εἶχε μίαν ἀντίληψιν λίαν ἀξιοπαρατήρητον, ἂν κρίνῃ τις ἐκ τῆς πληθύσεως τῶν σχεδίων καὶ τῶν ἔργων τῆς χαρακτηριστικῆς, ἅτινα ἐγκατέλειπε.

Αἱ ἐπὶ τῆς ἀρχαιότητος σπουδαί του μαρτυροῦσιν ὅτι ἐνεπνέετο πρὸ πάντων ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, ἥς ἀνευρίσκει τις τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς γραμμῆς καὶ τὴν εὐγένειαν εἰς

L. Lombart.

Θυσία.

(Μουσεῖον Λιέγης).

τὰ πρόσωπα τῶν πινάκων του, ἐν τῇ τόσῳ ἀρμονικῇ συνθέσει του καὶ ἐν τῷ θερμῷ καὶ φωτεινοτάτῳ χρωματισμῷ του.

Ὡς πρόσωπογράφος, εἶνε ὁ πρῶτος ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις. Οὐδεὶς πρὸ αὐτοῦ εἶχε κατορθώσει ν' ἀποδώσῃ τὴν ἀπαλότητα καὶ τὴν ἀδρότητα τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην, ὑπερτερεῖ πολὺ τὸν Τιτιανόν, μόνος δὲ μεταξὺ τῶν πα-